

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 163/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku (sudca spravodajca) a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Námestie sv. Egídia 11/6, Poprad, proti postupu Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní sp. zn. 7CPr/1/2011 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh doručenej ústavnému súdu 24. februára 2022 vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou z 30. novembra 2011 domáhal, aby súd určil neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru medzi ním a žalovaným zamestnávateľom Reedukačné centrum, Osloboditeľov 36, Spišský Hrhov.
2. Okresný súd rozsudkom č. k. 7CPr/1/2011 zo 6. mája 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoPr/3/2013 z 27. marca 2014 určil neplatnosť skončenia pracovného pomeru a žalobu v časti o zaplatenie náhrady mzdy vylúčil na samostatné konanie s tým, že o trovách konania sa rozhodne v konečnom rozhodnutí.
3. Okresný súd uznesením č. k. 7CPr/1/2014 zo 14. marca 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) schválil zmier medzi stranami konania. Žalovaný sa ním zaviazal žalobcovi

zaplatiť za obdobie od 18. novembra 2011 do 5. mája 2014 náhradu mzdy 20 862,20 eur, pričom strany sporu nemajú nárok na náhradu trov konania. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. marca 2018.

4. Sťažovateľ 20. decembra 2021 podal na okresnom súde sťažnosť, aby rozhodol o náhrade trov konania. Argumentoval tým, že dosiaľ nebolo rozhodnuté o náhrade trov konania sp. zn. 7CPr/1/2011 z dôvodu, že rozhodovanie o náhrade mzdy bolo vylúčené na samostatné konanie pod inú spisovú značku (7CPr/1/2014) ako pôvodné konanie.

5. Okresný súd prípisom č. k. 7CPr/1/2014 zo 17. januára 2022 (ďalej len „prípis okresného súdu“) odpovedal na sťažnosť sťažovateľa, v ktorej uviedol, že o trovách celého konania bolo rozhodnuté uznesením o schválení zmiery, ktoré strany konania a právni zástupcovia strán podpísali. Tvrdenia sťažovateľa sú podľa okresného súdu mylné, zavádzajúce a v rozpore s inštitútom zmiery.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ ako úspešná strana sporu 30. júna 2017 vyčíslil okresnému súdu trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 2 051,26 eur. Namieta nezákonnosť postupu okresného súdu, ktorý odmieta vydať rozhodnutie o náhrade trov konania, čím od roku 2018 vznikajú zbytočné prieťahy v konaní.

7. Podľa sťažovateľa ak súd vylúčil žalobu v časti o náhrade mzdy na samostatné konanie, tak predmetom konania sp. zn. 7CPr/1/2011 bola iba otázka určenia platnosti alebo neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, pri ktorej mal súd rozhodnúť aj o náhrade trov konania. Konanie o náhrade mzdy sťažovateľ nepovažuje za konečné rozhodnutie, pretože ide o vylúčený nárok na samostatné konanie o náhradu mzdy. V tomto samostatnom konaní preto okresný súd nemohol rozhodovať o trovách konania, ktoré sťažovateľ vynaložil na úspešné bránenie sa proti neplatnému okamžitému skončeniu pracovného pomeru, pretože vo vylúčenom konaní nemal ako posudzovať dôvodnosť ani účelnosť vynaložených nákladov.

8. Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žiada tiež, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu rozhodnúť o náhrade trov konania, priznať primerané finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K oneskorenosti podania ústavnej sťažnosti:

9. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoÚS“) ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia,

opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

10. Sťažovateľ odvodil lehotu na podanie ústavnej sťažnosti od doručenia prípisu okresného súdu (19. januára 2022).

11. Ústavný súd konštatuje, že prípis okresného súdu nemá povahu takého aktu, ktorý by spôsobil zachovanie lehoty v súvislosti s rozhodnutiami v konaní sp. zn. 7CPr/1/2011. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 30. apríla 2014 a uznesenie okresného súdu o schválení zmiernu 19. marca 2018. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 24. februára 2022.

12. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť pri materiálnom prístupe, posudzujúcu ju podľa obsahu tak, že ju posúdil ako smerujúcu nielen proti postupu súdu, ale aj jeho všetkým do úvahy prichádzajúcim rozhodnutiam, odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) ZoÚS ako oneskorene podanú.

III.2. K priet'ahom v konaní:

13. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

14. Ústavný súd, viazaný návrhom ústavnej sťažnosti (§ 45 ZoÚS), poznamenáva, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, pokiaľ namietané porušenie tohto základného práva nedosahuje takú intenzitu, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu by bolo možné

uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07). Preto ústavný súd aj v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) ZoÚS ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2022

Peter Straka
predseda senátu